

Rozenpatroon

De vrouw tot wie de Heilige Maagd zich had gericht woonde er al jaren niet meer, maar wie goed kijkt, ziet in het interieur op **Uiterwaardenstraat 408** nog wel degelijk sporen van de Mariaverschijning.

Door **Stefan Kuiper**

Een beetje morsig oogt hij wel, de kamer op deze kolossale foto van Gert Jan Kocken. Smoezelige gordijntjes, kozijnen die in geen eeuwigheid een verkwast hebben gezien – het is een woonruimte die eruitziet alsof een of andere zonderling er op een afschuwelijke manier aan z'n einde is gekomen.

Is niet zo, dat van die zonderling. Hier zijn nog vreemdere dingen gebeurd. In deze voorkamer, op drie of vier hoog in de Amsterdamse Rivierenbuurt, zou de Heilige Maagd Maria zijn verschenen aan kantoor-medewerker Ida Peerdeman. En niet één keer: 56 keer.

Dat gebeurde in de jaren veertig en vijftig. Ida, de jongste van vijf, was toen al ervaren als het om paranormale gebeurtenissen gaat. Het begon op haar 12de, vier jaar na de dood van haar moeder. Ida liep na de wekelijkse biecht door de Spuistraat, toen een lichtgevende gestalte aan haar verscheen. Het bleek niemand minder dan de Maagd Maria. Nog diezelfde dag begonnen demonen Ida te kwellen. Klappe-rende deuren, rondtollende klok-wijzers. Later, nadat Ida en haar zussen Uiterwaardenstraat 408 hadden betrokken, werd de Maagd een soort huisvriendin. In de voorkamer verscheen ze vaak aan Ida.

Ze kwam niet voor de gezelligheid. Ze beschouwde Ida als haar boodschapper. Voortaan, zo verkondigde ze bij monde van Ida, zou zij door het leven gaan als de Vrouwe van alle volkeren. Ook moest er een nieuwe bedevaartskerk komen, plus een nieuw gebed én een nieuw theologisch dogma, waarin Maria werd uitgeroepen tot medeverlosser. Kon de Paus dat niet even regelen?

Binnen de kerk reageerde men terughoudend. Afwijzend. Men verbood het nieuwe gebed en de bijbehorende prentjes. Later, in de jaren negentig, nadat er uitgebreid onderzoek was gedaan naar Ida's situatie en persoon, werden de visi-

taties toch als authentiek geaccepteerd en prijkten de Amsterdamse verschijningen naast andere locaties, zoals Lourdes, Fátima, Beauraing.

Gert Jan Kockens foto van het interieur van Ida Peerdemans woning maakt deel uit van een reeks foto's van 'beladen plekken' (van het Stadsarchief Amsterdam). Andere beelden in die reeks tonen bijvoorbeeld de hotelkamer waar jazztrompettist Chet Baker uit het raam viel en het hoteldak waar Herman Brood van afsprong. Het zijn ontnuchterende beelden: prozaïsch, alledaags. Ons verscheiden gaat gepaard met huilende engelen noch hemels trompetgeschal. Een bungelend vitragekoortje en een lekkende ventilatiepijp, dat zijn de laatste impressies die we van deze wereld meenemen naar de volgende.

De foto Uiterwaardenstraat dateert uit 2004, acht jaar na Peerdemans dood en lang na haar verhuizing. De spullen op de foto zijn dus niet de hare. Het leven is doorgedaan, daar in die donkere, morsige ruimte. Niets lijkt er te herinneren aan de mirakels die er ooit zijn geschied.

Lijkt. Want bij nadere beschouwing valt er voor de goede verstaander toch een echo van Ida en haar Maria's te ontwaren. Een toevallige echo, dat wel. Niet alleen heeft de vloerbedekking dezelfde blauwe kleur als het gewaad waarin de Maagd op renaissanceschilderijen is afgebeeld, ook tonen die gordijntjes warempel een patroon van rozen, traditiegetrouw het christelijke symbool van de Maagd Maria. Doe ze dicht en je hebt zo'n rozenhaag waarvoor middeleeuwse schilders hun Madonna positioneerden. Heel wonderlijk.

Gert Jan Kocken
(1971)
Titel

*Uiterwaarden-
straat 408*

Jaar
2004

Waar te zien?
*Allemaal
wonderen,*
expositie over
wonderen in
kunst en religie.
Museum
Catharijne-
convent,
Utrecht

Bedevaartsoord Beauraing in Wallonië.

Foto AFP

